

rer i Øjnene og sagde helt trodsig: »Far bryder sig ikke om mig, — det veed jeg godt«. Du bliver jo ikke fornærmet, fordi jeg fortæller dig det. Og nu vilde jeg som sagt ønske, Per, dersom vi skulde komme til København — eller hvor vi nu kommer hen i Verden — at du saa vil tage dig lidt af Hagbarth, bare spasere en Tur med ham engang imellem og tale lidt med ham om, hvad I træffer paa. Han er jo virkelig en klog lille Dreng og saa mærkelig optaget af alt, hvad der sker omkring ham. Jeg veed nok, det er netop alle disse mange barnlige Spørgsmaal, som plager dig; men den Slags Ting maa man da virkelig bære over med.«

Per havde siddet tavs, med Øjnene mod Gulvet, og fingret i sit Skæg. Ingers Ord havde opskræmt ham. Hendes stilfærdige Anklage ramte dybere, end hun kunde ane, fordi den rørte ved hans egne Barndomsminder, hvorom han af Pietet for Forældrenes Minde aldrig mere talte.

Da Inger nu tav, rejste han sig og gik hen og tog hendes Hoved mellem sine Hænder, løftede hendes Ansigt op imod sig og kyssede hende under dyb Bevægelse paa Munden.

»Kære — trofaste Inger!«

Saa gav han sig til at gaa frem og tilbage skraas over Gulvet, og der var i lang Tid ingen af dem, som talte.

»Jeg rejser imorgen til København,« sagde han